

tinget faa Lejlighed til at se yderligere paa. Jeg kan slutte med at sige, at den Omstændighed, at man nu nøjes med dette, for mig er et Vidnesbyrd om, at der saavel af Københavns Kommunalbestyrelse som af Ministeriet vises overordentlig stor Beskedenhed, naar Talen er om at faa rettet de Fejl, der i sin Tid blev begaaet, og som vi fra vor Side den Gang erklærede os villige til at gøre alt, hvad vi kunde, for at faa rettet, hvilken Erklæring man den Gang ikke fandt det nødvendigt at tage Hensyn til.

Valdemar Jensen: Efter den højtærede Ministers og den sidste ærede Talers ret udførlige Udtalelser føler jeg mig ikke foranlediget til at fremkomme med mange Bemærkninger ud over en Udtalelse om min Tilfredshed med den Form, som det er lykkedes Landstinget at give § 27 i Skatte-loven for København, og den Bevægelsesfrihed, der derved er skabt. Forholdet vil sikkert i Praksis forme sig saaledes, at vi hvert 4de Aar vil gaa til Valg paa en temmelig høj Skatteprocent, og saa kan Kommunen indenfor den fireaarige Periode bevæge sig nedefter og paa den Maade bruge Paragraffen paa en for Kommunen tilfredsstillende Maade. Som nævnt er det paa Foranledning af Københavns Kommunalbestyrelse, at Sagen er taget op til Overvejelse, idet man dør led under, at der herskede stor Dissens mellem de forskellige Myndigheder angaaende Forstaaelsen af § 27.

Som Lovforslaget nu foreligger, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale det. Men foranlediget ved den sidste ærede Talers (Jensen-Sønderup) Bemærkninger vil jeg dog sige et Par Ord, for at de Udtalelser, som det ærede Medlem knyttede til Bystyret her i København, ikke skal blive misforstaaet. Det ærede Medlem sagde, at der i Landstinget var en stærk Modstand mod at give Københavns Kommunalbestyrelse den samme Bevægelsesfrihed, som man har tilladt i det øvrige Land. I den Forbindelse vil jeg minde det højtærede Ting om, at Loven af 18. April 1910 i Virkeligheden skabte et nyt Forhold for Københavns Vedkommende, idet man dør ikke tidligere kunde paaligne Skatteborgerne de Afgifter, der var nødvendige for Kommunens Husholdning. Den maatte derfor bruge af sine Laan. Jeg vil gerne fra dette Sted have Lov til at præcisere, at det er ikke noget, der er skabt af det socialdemokratiske eller frisindede Styre, vi nu har i København. Vi overtog Tilstanden fra Højres Regimente, og vi var nødte til at

fortsætte dermed, fordi de gældende Love ikke tillod os at gaa anden Vej.

Niels Petersen: Jeg skal paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag til en hurtig og velvillig Behandling og til Vedtagelse i den foreliggende Form. Jeg finder ikke Anledning til at komme ind paa Enkeltheder, der er tilstrækkelig udførligt behandlede af den højtærede Indenrigsminister, og Hensigten med Lovforslaget fremgaar ogsaa klart baade af Lovforslaget selv og af de faldne Udtalelser. Jeg skønner ikke rettere, end at Lovforslaget paa et enkelt Punkt klargør den gældende Lov og samtidig i nogen Grad ændrer den paa en fyldestgørende Maade. Jeg skal derfor anbefale det.

Schovelin: Selve det foreliggende Lovforslags Fremkomst synes mig paa en ejendommelig Maade at vise, at der dog et eller andet Sted maa være en Fejl i vort Lovgivningsmaskineri til Trods for den Grundighed, hvormed Lovgivningen foregaar, med 3 Behandlinger i det ene Ting og 3 Behandlinger i det andet Ting og følgende Enestebehandlinger, thi det er aabenbart, at der er ikke nogen, der, efter at den her behandlede Lovparagraf var blevet definitivt formuleret, — lad mig sige — har haft Tid eller gjort sig tilstrækkelig Ulejlighed til at tænke Sagen rent kronologisk igennem for at bruge den højtærede Indenrigsministers Udtryk. Jeg tror, at det er en Fejl, som ikke det ene Parti kan bebrejde det andet, saaledes som det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) forsøgte det. Thi Sagen kom, efter at den var behandlet i Landstinget, tilbage til Folketinget, og der vilde da have været rig Anledning for det ærede Medlem fra Verninge til at vise sin overordentlige Skarp-sindighed og glimre med den Indsigt, som jeg meget godt forstaaer, at ingen af os, heller ikke det høje Landsting, kan komme paa Højde med. Det ærede Medlem maa nu heller ikke stille for store Fordringer til et Landsting. Men dette blev forsømt. Fra radikal Side havde vi den Gang oven i Købet en Minister. Vi havde de mest udmærkede Mænd i alle Partier. Det Højre præsterede, var noget af det bedste, det kunde præstere — det blev naturligvis ikke saa udmærket som det, der kan præstere fra radikal eller Venstres Side, det medgiver jeg —, vi gjorde efter fattig Evne, hvad vi kunde, men stillede for Resten, som sagt, udmærkede Kræfter til Raadighed. Venstre havde det paa dette Omraade